

2

17 Eylül 1967

Tuvalman (İstanbul)

Bir Düşünce • Bir Anı

Kudret SINAN

Ondokuzuncu yüzyıl Türkiye'de tiyatronun doğduğu, ilk Türk tiyatrosunun doğumu villa- rında eski bir sanat dalmız olan «Orta Oyunu» bir süre bu yeni rakip karşısında bo- calamış, onunla savaşmış; nihayet iki tarafın da tam anlamı ile venişmemeleri sonucu ortaya ünlü «Tuluat Tiyatroları» çıkmıştır. Deni- lebilir ki Tuluat tiyatroları, bu iki yönün evlenmeleri so- nunda doğmuş bir melez, fakat her şeye rağmen se- vimli ve yerli bir melezdır.

Tuluat tiyatrosunun çok değerli üç beş temsilcisin- den biri de Kel Hasan'dır. Kel Hasan için zamanın ya- zarları «Ölüleri bile güldü- rür.» demişlerdir. Onun nü- kteleri yalnız sahneye mah- sus ve sahne içinde değildir; O, genel yaşavış içinde de pek şen ve nükteci bir a- damdır.

Kel Hasan Efendi, bir yaz günü tâ Edirnekapı'dan Sirkeci'ye kadar vayan yü- rür. Sirkeci'de tozdan bem- beyaz kesilen fotinlerini bir

BURUN PAYI

Türk tiyatroları pek yaklaşan tiyatro mev- simi için harıl harıl hazırlık içindeler. Bun- lardan kimileri yıl i- çinde sahneye koya- cıkları oyun adlarını da açıkladılar. Bu a- çıklamalara göre, bu yıl sahnelerimizde ün- lü «Sirano De Berje- rak»ı görmemiz ihti- mali var. Sirano De Berjerak'ın unutulmaz burnu ile eski bir ti- yatro sanatçımız olan «Kel Hasan» ın çağrı- şımları bize aşağıda- ki anıyı hatırlatmış oldu:

kundura boyacısına gösterir:
— Oğlum şu tozları kaç- alacaksın bakalım?

Diye sorar. Çocuktan:

— On paraya amca...

cevabını alınca:

— Yoo vallahi o kadar u- cuza vermem, der; ben on-

ları tâ Edirnekapı'dan beri getiriyorum.

Kel Hasan Efendi'nin yal- nız saçları değil burnu da yokmuş. Daha doğrusu bur- nu öylesine küçük ve basık- mış ki yok gibi bir şeymiş.

Bir seferinde birkaç şeh- zadenin sünet edilmesi do- layısıyla Kel Hasan Efendi' yi saraya çağırırlar. Halk sanatçısı orada ilk defa gör- düğü Sultan Abdülhamit'in gerçekten büyük ve heybet- li burnuna havran kalır. Bir süre bu azametli burnu sü- zer, sonra yanında bulunan saray görevlilerinden birine döner:

— Hev gidi hey, şu Alla- hın işine akıl sır ermez, der. Bir efendimizin burnuna ba- kın bir de benimkine... Ne olurdu Cenabı Hak onunki- nin yarısını alıp hiç burnu bulunmayan bana ihsan ey- leseydi.

Sonra söylediğine pişman olur ama, olgun bir kişi o- lan saray görevlisi bunu duymazlıktan gelir; saray- dan ayrılırlarken korku i- çinde titreyen sanatçıva ha- tırı sayılır ücretini vererek uğurlar.